

at optagelsesforhandlingerne faktisk er længere fremme. Problemet er faktisk med EU selv, og det er vores egen opgave at sørge for, at det bliver løst. Med hensyn til det fælles værdigrundlag, ja, så er det nærmere på Mandela end det andet eksempel, fru Pernille Frahm nævnte.

Og så bare til hr. Keld Albrechtsen: Jeg mener, at det er det rene og skinbarlige vås, når hr. Keld Albrechtsen står og siger heroppefra, at der ikke er tale om et politisk valg, men et valg om mere eller mindre union.

Jeg vil godt bede hr. Keld Albrechtsen prøve at godtgøre over for mig, at det også ude i Europa er et valg mellem mere eller mindre union, om det er sådan, at når de stemmer i Holland, er det heller ikke et politisk valg, der er det også et valg mellem mere eller mindre union; om det, når de stemmer i Spanien, heller ikke dér er et politisk valg, men om mere eller mindre union; om det, når de stemmer i Tyskland, heller ikke dér er et politisk valg, men om mere eller mindre union. Jeg synes simpelt hen, det er noget vås, men det kan vel ikke være en overraskelse.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Når man hører statsministeren og man hører Socialdemokratiets ordfører, så hører man, at vi skal være solidariske, vi skal være medansvarlige. Vi hører statsministeren sige: Vi holdt sammen i Kosovo, vi gav ikke op. Vi skal stå sammen, og det er i det lys, vi skal se det europæiske samarbejde. Måtte jeg så ikke spørge Socialdemokratiets ordfører om, hvorfor vi så ikke også tager et medansvar? Hvorfor skal det være sådan, at vi gang på gang står uden for indflydelse, når beslutninger skal tages? Der bliver brugt begrundelsen, at det kun er den danske befolkning, som kan ændre de danske forbehold. Ja, men regeringen har muligheden for at fastsætte en dato, så vi rigtig kan komme i gang med debatten, som er så nødvendig.

For at bruge en af statsministerens mange flokklere, så siger han: Man skal kunne turde tage et ansvar og ikke tøve. Jeg vil bede Socialdemokratiet om at kunne turde tage et ansvar og ikke tøve og komme i gang med den debat og fastsætte nogle datoer for at få fjernet de her forbehold.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Jeg har med forbløffelse erfaret, at regeringen tilsyneladende stadig klamrer sig til det forældede standpunkt, at EU-kommissærer alene skal være kollektivt ansvarlige for deres administrative fejl og forsømmelser.

Det var jo Kommissionens synspunkt, det var Ritt Bjerregaards synspunkt, men nu har hun jo ændret synspunktet, og den nye kommissionsformand, Romano Prodi, har klart sagt: Skal der ryddes op i Kommissionen, så skal der være personligt administrativt ansvar for kommissærer. Men så kom han til topmøde, og derefter blev han meget uklar. Og spørgsmålet er, om ikke der var en række regeringer, som erklærede sig uenige i det.

Jeg har fået på fornemmelsen, at den danske regering var en af de regeringer, som sagde: Nej, nej, kommissærer skal stadig være kollektivt ansvarlige. Jeg har spurgt udenrigsministeren her i salen og ikke fået klart svar.

Nu vil jeg gerne spørge Socialdemokratiets ordfører, og så kan udenrigsministeren og statsministeren senere svare også: Vil den danske regering virkelig klamre sig til det forældede princip og blokere for det eneste, der kan stoppe fejl og forsømmelser og svindel og dårlig ledelse? Vil regeringen virkelig lade det kollektive ansvarsprincip være gemmest for uduelige og forsømmelige kommissærer? Det skulle vi gerne have afklaret her i dag.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Hr. Jacob Buksti pegede meget relevant på nødvendigheden af at prioritere de offentlige udgifter. Det er et synspunkt, vi som bekendt i høj grad deler i SF.

Er det ikke ærgerligt på den baggrund at have mistet 2 mia. kr. inden for de sidste par døgn? Jeg tænker på forsvarsforliget. Man havde en chance for at få vedtaget det forslag, regeringen havde fremlagt, helt uden at ændre et komma. Vi lå fuldstændig fladt ned. Ingen krav overhovedet.

Og så vælger man på trods af det, på trods af det, i en situation, hvor man taler om nødvendigheden af at prioritere offentlige udgifter, at smide 2 mia. kr. væk.

Hvem får så de største stigninger i det her forsvarsforlig? Hjemmeværnet, gudhjælpemig. Hjemmeværnet er dem, der over alle, i en periode hvor vi taler om, at nu er det den